

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: RÆVEJAGT

Citation: Aakjær, Jeppe: "RÆVEJAGT", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid64128/facsimile.pdf>
(tilgået 17. april 2021)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Sært dufter Porsen nu i Duggens Bæd,
kulsorte Skyer Tordenregn bebude,
og langt mod Øst bag Tørvestakkes Rad
en Bonde æger hjem bag sine Stude.

Fra Luften stiger Fugle langsomt ned,
de ser sig skræmte om, før Læ de søge;
thi Nattens Hede har ej idel Fred,
men den har ogsaa Rævepak og Høge.

Se, derfor skjælver hver en lille Fugl,
der søger spejdende den aabne Rede;
for den har intet løvbetrygget Skjul,
og intet, intet Fadervor at bede.

Og derfor hører jeg et Vemodssuk
just nu, da Solens Baad til Havs vil sejle,
jeg hører det i Agerhønsens Kluk
og i dit Tungsindsfløjt, graagule Hjejle.

Og selv jeg gribes af din Tungsindsgru,
din Natterædsel, store, brune Hede;
thi lille Fugl, jeg er forlædt som du
og har ej noget Fadervor at bede.

1897.

RÆVEJAGT.

AHEJ, Hr. Mikkel, nu har jeg dig,
nu skal din Røver skydes!
For Kyllingrov og for Lammesteg
skal nu din Pels mig ydes.

Jeg fattes bare din røde Hud
blandt alle de Rævepelse,
hvormed jeg forer et Bryllupsskrud,
en Kaabe fin til min Else." —

Og hastig brænder vor Skytte løs,
blandt Bakkerne drøner Knaldet.
Hr. Mikkel bliver en Kjerde nervøs
ved Hagiens Smælden i Faldet.

Men Mikkel smutter i Bakken brat,
han vil saa nødig skydes;
langt hellere da en Vinternat
med Sulten i Graven brydes.

Den Skytte rusker med øvet Haand
i Lyngens knudrede Ranker;
af dem og af Vidjens vege Vaand
et Læs for Hulen han sanker.

„Aahaa! god Mikkel, giv bare Tid,
nu skal du ej længer fryse!“
Den Røg sig breder saa fed og hvid
og bringer vor Ræv til at nyse.

Den trygge Skytte ved Hullet blev,
han huskede ikke, Taaben:
det maatte være en daarlig Ræv,
der ej holdt en Bagdør aaben.

Mens Ilden spraged af al sin Magt
og slikked om Rævens Køje,
og Røgen slog gennem Hulens Tragt
og svød i hans snedige Øje,

Hr. Mikkel gennem sin nordre Port
fortrak for den sviende Flamme;
den snilde Mester havde just gjort
hin Løngangsdør for det samme.

Men da han naaed et Bakkenæs
og saa den Røg opstige,
han skar sit allerfiffigste Fjæs
og vendte sig som for at sigte:

„Ja driv du kun dit golde Stræv
og riv i Rævlingens Buske;
et Faar har aldrig luret en Ræv,
saa længe da jeg kan huske.

Jeg haaber, at baade jeg og du
skal slide Tiden med Hejse,
om ogsaa du nødes en Gang endnu
at vente en Stund paa din Else.“
1897.

S A G N.

G RAAVIDJEN brummer i Nattens Sus,
og Haglen trommer mod lynglagt Hus,
mens Ræven skriger paa Heden.

En Kvinde lytter bag Hyttens Karm:
„Jeg hørte Raab og forvirret Larm,
og Ræven skriger paa Heden!

Ak, vaagner nu ogsaa Drengen spæd!
Hans Far er ude, jeg er saa ræd,
naar Ræven skriger paa Heden!

Han tog til Marked; Gud naade mig,
hans onde Nabo tog samme Vej!
Hør, Ræven, Ræven paa Heden!“

— Bag lynglagt Hytte ved Bakkens Fod
udøser Skurken sin Uvens Blod,
mens Barnet græder paa Heden.

Hvor Vidjen dølger en sumpet Sig,
der sænkes i Nattens Mulm et Lig,
mens Ræven skræber paa Heden.